

EXPUNERE DE MOTIVE

Garanțiile autonome reprezintă un instrument foarte des folosit în cadrul comerțului național și internațional, regăsindu-se, cu precădere, sub forma scrisorilor de garanție bancară. Deși folosite pe scară largă, inclusiv de către autoritățile publice (preponderent în cadrul proceselor de finanțare și a procedurilor de achiziție publică), garanțiile autonome nu beneficiază de o reglementare legislativă expresă în România.

Necesitatea reglementării garanțiilor autonome rezidă, în principal, în necesitatea delimitării acestei categorii de garanție de contractul de fidejusiune, prin stabilirea clară a caracterului autonom a scrisorii de garanție și respectiv a scrisorii de confort față de raportul de baza în susținerea căruia sunt emise astfel de garanții. Deși caracterul independent, ne-accesoriu, al garanției autonome față de contractul de baza este recunoscut în doctrină, practica se dovedește neunitară în această privință, existând decizii ale instanțelor judecătorești care asimilează garanțiile autonome contractului de fidejusiune, accesoriu, prin natura sa, operațiuni de bază.

Nevoia reglementării garanțiilor autonome s-a resimțit la nivel internațional, pe fondul utilizării tot mai frecvente în cadrul comerțului internațional a acestui tip de garanție. Prin urmare, în 1992, Camera de Comerț Internațional de la Paris a emis Regulile Uniforme privind Garanțiile la Cerere (Publicația nr. 458), iar în 1995 Comisia Națiunilor Unite de Drept Comercial Internațional (UNCITRAL) a publicat Convenția Națiunilor Unite cu privire la Garanțiile Independente și Scrisorile de Credit Stand-by.

De asemenea, țări precum Franța, Cehia sau Argentina au reglementat legislativ garanțiile autonome, deși beneficiau de o jurisprudență care susținea delimitarea garanțiilor autonome de garanțiile accesorii.

Având în vedere cele de mai sus, considerăm că reglementarea garanțiilor autonome, ca o categorie de garanții personale care se delimitează clar de fidejusiune, prin independența față de raportul principal pe care se fundamentează, ar conduce la uniformizarea practicii judiciare în sensul recunoașterii existenței unor garanții independente, precum și la o mai mare certitudine în folosirea garanțiilor autonome în cadrul tranzacțiilor interne și internaționale.

Pentru evidențierea diferenței dintre caracterul autonom al garanțiilor autonome și caracterul accesoriu al fidejusiunii, este de recomandat reglementarea garanțiilor autonome în cadrul Codului Civil.

Inițiatori:

- Aurel Gubandru – deputat P.S.D.
- Vasile Bleotu – deputat P.S.D.
- Viorel Ștefan – senator P.S.D.

